

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobců: žalobkyně a) F.K., státní příslušnost Ukrajina, žalobce b) nezletilý F.D., státní příslušnost Ukrajina, žalobkyně c) nezletilá F.A., státní příslušnost Ukrajina, oba nezletilí zastoupeni JUDr. Miroslavem Mlčákem, advokátem, se sídlem Klatovy, Pod Hůrkou 758, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.11.2014, č.j. OAM-281/ZA-ZA08-K01-2014,**

t a k t o :

- I. **Žaloba žalobkyně a) se o d m í t á.**
- II. **Žaloba žalobce b) a žalobkyně c) se z a m í t á.**
- III. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Ustanovenému zástupci žalobce b) a žalobkyně c) advokátu JUDr. Miroslavu Mlčákovi se přiznává odměna ve výši 20.182,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou domáhají zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V podané **žalobě** ze dne 19.12.2014 žalobkyně a) namítala, že byla v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena na svých právech, a že žalovaným byla porušena ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 36 ve spojení s § 39, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a dále § 12, § 14

a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby ze dne 21.12.2014 dále konstatovala, že se jako zákonný zástupce žalobců b) a c) domnívá, že i oni byli napadeným rozhodnutím zkráceni na svých právech.

Podáním ze dne 10.11.2015 žalobci b) a c) prostřednictvím ustanoveného právního zástupce odstranili vady žaloby a doplnili ji následovně. Rozhodnutí žalovaného považovali, a i nadále považují za rozhodnutí zcela nesprávné po věcné a skutkové stránce, tedy za rozhodnutí nezákonné, neboť žalobci dle svého přesvědčení prokázali v řízení před žalovaným, že jsou v jejich případě splněny zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12, respektive § 14 zákona o azylu, případně že je na místě postupovat ve smyslu § 14a zákona o azylu a udělit jim doplňkovou ochranu. Dle ustanovení § 12 citovaného zákona se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Ve své žádosti o udělení azylu ze dne 24.06.2014 matka žalobců b) a c) sdělila konkrétní důvody, které ji vedly k rozhodnutí opustit s nezl. dětmi rodnou Ukrajinu. Matka žalobců b) a c) měla zcela důvodný strach o bezpečnost svoji, ale zejména o bezpečnost svých dětí, o jejich zdraví a život. Byla nucena, pod pohrůzkou, že se jejím dětem něco stane, po určitou dobu na Ukrajině, a to na pokyn jí neznámých osob hovořících rusky, fotit různé průmyslové objekty, automobily, nádraží apod. Z výše uvedených obav proto odcestovala matka s dětmi autobusem přes území Polska do Prahy, kde již několik let žije její matka, paní M. F.M. (bydlí na adrese ...). O mezinárodní ochranu žádala matka žalobců b) a c) s ohledem na bezpečnost svých nezletilých dětí a obávala se zcela důvodně návratu zpět na Ukrajinu, zejména s ohledem na válku probíhající v zemi a na neodhadnutelnost délky jejího trvání a územního a dalšího rozsahu tohoto válečného konfliktu. Nic na tomto faktu a jejích důvodných obavách nemůže změnit ani tvrzení žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde je tvrzeno, že město, ve kterém na Ukrajině matka žalobců s nezl. dětmi bydlela, se nachází v západní části Ukrajiny pod plnou kontrolou proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. V rámci pohovoru ze dne 24.06.2014 matka žalobců b) a c) podrobně popsala žalovanému situaci ve městě, kde na Ukrajině bydlela (město ...), včetně podmínek a napjaté atmosféry a vyhrocených mezilidských vztahů, ve které v té době před odcestováním z Ukrajiny s nezl. dětmi žila. Žalobci b) a c) proto se skutkovými a na ně navazujícími právními závěry žalovaného z výše uvedených důvodů nesouhlasili, stejně tak nesouhlasili ani s konstatováním žalovaného učiněným na str. 5. a 6. napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný uvedl, že sdělení jejich matky jsou z určitého hlediska nevěrohodná.

I pokud by žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, bylo namístě podle žalobců b) a c), již i jen s ohledem na skutečnost, že žalobkyně a) do České republiky přicestovala se dvěma nezletilými dětmi v poměrně nízkém věku (důvody zvláštního zřetele hodné), udělit jí a žalobcům b) a c) mezinárodní ochranu podle § 14 citovaného zákona, tedy z humanitárních důvodů. Z tohoto důvodu žalobci b) a c) nesouhlasili se závěry, ke kterým dospěl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 8, a na základě kterých odůvodnil neudělení jim humanitárního azylu.

Dále žalobci b) a c) namítali, že minimálně na udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu dle zjištěných skutečností měli nárok. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 ustanovení § 14a zákona o azylu, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Závěrem žalobci b) a c) uvedli, že napadené rozhodnutí žalovaného je tedy rozhodnutím nezákonným, které bylo učiněno v rozporu s právními předpisy, a to jak zákonem o azylu, konkrétně v rozporu s ustanovení § 12, § 14, § 14a tohoto zákona, a dále v rozporu se správním řádem, a to konkrétně s jeho ustanovením § 2 odst. 1, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, s ustanovením § 3, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, s ust. § 36 a § 39, § 50 odst. 2, 3, 4, jelikož žalovaný jako správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí žalovaného nelze považovat za přesvědčivé, s ust. § 52, když nebyly provedeny všechny důkazy, které byly potřeba ke zjištění stavu věci, a s ust. § 68 odst. 3, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí, v jeho odůvodnění, neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a při výkladu ustanovení zákona o azylu.

Žalobci b) a c) žádali, aby byla vyslechnuta žalobkyně a).

Žalobci žádali, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém **vyjádření k podané žalobě** žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a) a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, na výpovědi žalobkyně a), na informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně a) nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně a) v průběhu správního řízení sdělila, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalobkyně a) nebyla a není členkou žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjela ani nevyvíjí žádnou veřejně politickou činnost. Pokud se jedná o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, konstatoval, že tento lze přiznat pouze výjimečně, na základě mimořádných okolností, což však není případ žalobců. Do ČR žalobkyně a) s nezl. dětmi přicestovala dobrovolně, přičemž na území pobývá tisíce jiných cizinců s nezl. dětmi, a proto neexistuje v tomto směru důvod k vydání kladného rozhodnutí. Co se týče vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině, před odchodem ze země původu žalobkyně a) s nezl. dětmi žila v ... ležícím v západní části Ukrajiny, kde však ani v prosinci 2015 žádný ozbrojený konflikt neprobíhal, tento je již po dobu více než jednoho roku zakonzervován v

Luhaňské a Doněcké oblasti /zprávy ČTK/. Dle názoru žalovaného, žalobci nebyli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech, přičemž nesplňují podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V podání ze dne 21.12.2015 žalobci b) a c) uvedli, že trvají na skutečnostech a důvodech pro udělení mezinárodní ochrany, které již uvedli v doplnění své žaloby, a dále konstatovali, že berou svůj návrh, aby byla vyslechnuta žalobkyně a) zpět.

Součástí **správního spisu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany datovaná 24.6.2014, v níž žalobkyně a) sdělila, že je národnosti Ukrajinské, má dvě nezletilé děti, a to D.F., nar... a A.F., nar. ... Sdělila, že se hlásí k pravoslavné církvi a nikdy nebyla členkou žádné politické strany. Zemi svého původu opustila dne 24.5.2014 z toho důvodu, že poté, co začaly děti chodit do školky, sledovalo je nějaké auto. Šla například do obchodu a našla poté ve schránce dopis, že přijdou, ale nevěděla, kdo. Musela fotit auta a nádraží, jinak jí řekli, že se něco stane s dětmi. Tito pánové mluvili více rusky než ukrajinsky. O udělení mezinárodní ochrany žádala proto, že nechce, aby se dětem něco stalo, a bojí se o ně. Konstatovala, že v ČR chce zůstat, naučit se zde jazyk a začít pracovat. Při návratu do země svého původu se obávala, že začne válka, a také toho, že když se situace uklidní, za nějakou dobu to zase začne. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnila, že k ní přicházejí nějakí pánové a prosí ji o nafocení nějakého nádraží a auta, a ona se bojí o děti, protože pokud neudělá, co chtějí, tak jí vyhrožovali životy jejich dětí.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní a) proveden dne 24.6.2014 za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. V průběhu pohovoru žalobkyně a) uvedla, že z vlasti odjela, protože se tam bojí o sebe a o své děti. Na Ukrajině bydlela spolu se svými dětmi v..., do tří let věku dítěte tam dostávala sociální příspěvek a poté ji podporovala maminka a babička. S otcem svých dětí, který je občanem Ukrajiny s turkmenskou národností, již tři měsíce nekomunikovala a neví, kde žije. Dříve žili spolu, koncem března muž odešel. Žalobkyně a) popřela, že by na Ukrajině měla jakékoliv potíže se státními orgány své země. Problémy měla s muži, kteří k ní přicházeli. Nejprve se jí ptali na jejího otce, poté začaly přicházet dopisy s tím, že někdo přijde, nikdo ale nepřicházel. Celkem k ní přišli třikrát, pokaždé jiný muž, poprvé se to stalo kolem 20.3.2014. Při druhém setkání koncem měsíce března jí bylo řečeno, že musí vyfotit nějakou továrnu a nějaké zastávky, prý ji tam jako ženu pustí. Žalobkyně odmítala a raději spala 2-3 dny u kamarádky. Poté jí volali z neznámého čísla s tím, že se musí vrátit domů. Vrátila se, nikdo tam ale nebyl. Potřetí jí mezi 19. a 21. dubnem řekli, že když se neobjeví na zastávce, kde je hodně lidí, tak ona ani děti nepřežijí ani dva dny. Dne 26. března viděla, jak děti cestou do školy sleduje auto. Žalobkyně a) si sbalila věci, odjela do vesnice, vyřídila doklady, koupila lístky a odjeli. K osobě svého otce uvedla, že podle sdělení její matky otec mnoho let pracoval v 9. oddělení KGB, s matkou otec nežije od roku 1993-1994, oficiálně se rozvedli v roce 1999. Ona sama se s otcem naposledy setkala asi před 1,5-2 lety. Otec žil a pracoval v Rusku. Vysvětlila, že muži, kteří ji navštěvovali, hovořili rusky a neříkali jí, odkud jsou, pouze kladli otázky, ona si myslela, že byli z Ruska. Neví, kterou továrnu měla nafotit, neřekli jí to. Také přesně neví, jakou zastávku měla nafotit, muži hovořili rusky a ona jim ne zcela úplně rozuměla, měli asi na mysli zastávku vzdálenou 2-3 bloky od jejího bydliště. Neví, proč měla zastávku fotit a zda je ta zastávka něčím důležitá. Ve dvou dopisech, které obdržela, bylo pouze to, aby čekala doma, že přijdou, nebo že musí vyfotit „tu továrnu“. Po jejich první návštěvě se žalobkyně a)

obrátila na státní orgány, na policii, policisté ale její žádost nechtěli převzít, jen se usmáli. Proč žádost nepřevzali, žalobkyně neví, dokumenty k tomu nemá. Poté již na policii nebyla. Problém vycestovat z vlasti neměla. Dále uvedla, že v ČR žije již asi 9-10 let její matka, odstěhovala se sem, protože za ní také kdysi chodili lidé, aby vyfotila nějaké objekty, nyní je v ČR evidována na Úřadu práce, hledají jí práci. Na dotaz správního orgánu, zda uvažovala o přestěhování se v rámci Ukrajiny, žalobkyně a) odpověděla, že to by šlo těžko s tím, že nikde nedávala svoje číslo, a ti lidé ji stejně našli a volali jí ze skrytého čísla. O mezinárodní ochranu žádá, protože se bojí o životy svých dětí. Jedno z dětí bude chodit do školy, druhé do školky a ona nemůže být u obou, stále o nich přemýšlí. K situaci v místě svého bydliště v době svého odjezdu z vlasti uvedla, že večer nechodili vůbec ven, protože lidé tam chodili s obušky a se zbraněmi, pokud tam byla auta s krymskou poznávací značkou, podpalovali je, lidé stále chodili na nějaká shromáždění a tamější situace byla nepříjemná. V případě návratu na Ukrajinu tam žalobkyně a) nezůstane a pojedje do další země žádat o mezinárodní ochranu, protože na Ukrajině je to nebezpečné. Svůj aktuální zdravotní stav označila za dobrý s tím, že nemůže došlápnout na nohu. Děti jsou v pořádku. Jiné skutečnosti nesdělila a na podporu svých tvrzení nedoložila ani žádné doklady, dokumenty ani jiné materiály. Při doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 10. 2014 žalobkyně a) zopakovala, že před odjezdem z vlasti žila v ... oblasti, v ulici ..., žila tam od narození a byla tam i přihlášená k pobytu. Šlo o rodinný dům ve vlastnictví její babičky a společnou domácnost tam žalobkyně a) sdílela se svojí babičkou, bratrem a dětmi. Bydlel tam s nimi i otec jejích dětí. Žalobkyně a) nikdy nepracovala, byla na mateřské dovolené a s prostředky k živobytí jí pomáhaly její matka a babička. Otcem jejích dětí je A.H.B., nar...., poznali se asi před sedmi lety prostřednictvím kamaráda, nejsou manželé, asi 6 let spolu žili, poté začaly problémy a on z domácnosti odešel. Před dvěma měsíci byli ve spojení, v současnosti jí nezvedá telefon. Od té doby, co na Ukrajině měli problémy, tak se viděli málo, naposledy v březnu letošního roku. Na Ukrajině jí otec dětí na děti finančně přispíval, platil také školku pro děti a nosil jim dárky. V současné době jí ani dětem nijak nepřispívá. Svůj vztah s otcem dětí jmenovaná označila slovem „jakžtakž“ s tím, že nejsou v dobrém vztahu, jejich vztah se nyní zhoršil. Kdyby ale dostali možnost zůstat v ČR, dala by otcí svých dětí možnost se s nimi vidět. K osobě svého otce uvedla, že se s ním naposledy viděla, když jí bylo 10 let, telefonicky s ním hovořila asi před 3-4 měsíci. S bratrem, který zůstal na Ukrajině, si žalobkyně a) telefonuje. Na Ukrajině má i další příbuzné, matčinu sestřenicí, babičku a její sestru. V současnosti bydlí u matky. Za hlavní důvod svého odjezdu z vlasti dále označila to, že ji stále pronásledovali a telefonicky jí vyhrožovali, začali se na ni zlobit, prý jí seberou děti. Když byla v obchodě, volali jí ze skrytého čísla a řekli jí, že když neposluchá, tak uvidí. Šla na policii, tam se jí smáli a říkali jí, ať jde pryč. Do Ruska neodjela, protože její otec je pracovníkem tajné služby a řekl jí, ať tam nejedí, protože mu tím způsobí problémy. Ve vlasti by musela jen hlídat své děti, a nemohla by proto pracovat. Babička je stará a neschopná a bratr nemá zájem děti jí hlídat. Otec dětí by kvůli jejich hlídání musel odejít z práce a ona si není jistá, zda by tak učinil. Kdyby se situace v zemi zlepšila, žalobkyně a) by Ukrajinu navštívila, v současnosti ale nevěří, že se situace zlepšila, bratr nebo babička by jí dali vědět. Dále sdělila, že nemá žádné potvrzení o tom, že by byla na Ukrajině pronásledována, doma měla žádost o tom, že se ohledně svého pronásledování obrátila na policii, a ve schránce měla nějakou pozvánku od policie, kterou vůbec neotvírala, bála se, že policie na ni udělá nějaký podraz, tu pozvánku proto vyhodila, zabalila věci, vzala děti a utekla. V současnosti se snaží spojit se s bratrem, aby jí potvrzení poslal. Jiné skutečnosti nesdělila a na podporu svých tvrzení nedoložila ani žádné doklady, dokumenty ani jiné materiály.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně a) neuváděla v průběhu řízení žádné skutečnosti, z nichž by mohl být činěn závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod podle § 12 písm. a) zákona o azylu, když uváděla, že nebyla nikdy členkou žádné politické strany ani jiné organizace, a v průběhu správního řízení rovněž neuvedla, že by se ve své vlasti jakkoliv politicky angažovala, či měla jakékoliv potíže s uplatňováním politických práv a svobod. V případě žalobců b) a c) pak nelze s ohledem na jejich věk o uplatňování jejich politických práv a svobod objektivně uvažovat. Azyl žalobcům podle § 12 písm. a) nebyl udělen. Pokud jde o odůvodnění neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že důvody podle tohoto ustanovení jsou taxativně vymezeny. V případě žalobkyně a) jde o osobu, která vyloučila jakékoliv potíže se státními orgány své země a rovněž nezmínila jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Žalovaný dospěl po prostudování výpovědi žalobkyně a) k závěru o určité nevěrohodnosti jejích sdělení. Žalobkyně nebyla schopna uvést ani, kterou továrnu či zastávku měla vlastně fotit. Odlišně hovořila i o svých stycích s otcem. I přes uvedené pochyby o věrohodnosti tvrzení žalobkyně a) žalovaný poukázal na skutečnost, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s § 2 odst. 9 zákona o azylu. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to ovšem za předpokladu, že lze prokázat, že stát, či jiná veřejná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, přičemž důvodem jednání musejí být pohnutky zákonem taxativně vymezeny. V průběhu řízení však nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by skutečnosti ve smyslu shora uvedeného naznačovaly. Za důvod pro neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pak nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině. Žalobkyně pochází ze západní části země, kde k ozbrojeným střetům nedochází a kterého se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. Správní orgán dospěl k závěru, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který pro žalobkyni a) a její nezletilé děti znamenal jakékoliv nebezpečí. Žalobkyně a) a její nezletilé děti, tedy žalobci b) a c) nepřísluší ani k žádné skupině osob, které by měly být v rámci Ukrajiny nějak znevýhodněny. Žalovaným nebyl udělen žalobcům ani azyl podle § 14 zákona o azylu, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že při posuzování udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobců a uvedl, že z výpovědi žalobkyně a) v průběhu správního řízení nevyplývaly žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Dále žalovaný posuzoval, zda je možné žalobcům udělit doplňkovou ochranu. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobců ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z výpovědi žalobkyně a) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 110044/2013-LPTP ze dne 2.10.2013, č.j. 98524/2014/LPTP ze dne 16.4.2014, č.j. 98525/2014/LPTP ze dne 29.5.2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Výroční zprávy Freedom House, leden 2014, Zprávy Evropské komise, Brusel 27.3.2014, Informace ZÚ Kyjev, č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel, 24.3.2014, Informace OBSE, 23.4.2014, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze dne 1.7.2014, Zpráv o stavu lidských práv na Ukrajině Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15.4.2014 a 15.6.2014 a Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ v aktuálním znění. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně a) neuvedla skutečnosti, na jejichž základě by

mohla žalobcům hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správní orgán se zabýval otázkou, zda žalobkyni a) a jejím dětem hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a nezjistil žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by žalobcům skutečně hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť v případě žalobkyně a) se jedná o osobu, která nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země a proti které podle jejího výslovného sdělení ve vlasti nikdy nebylo a ani v současnosti není vedeno žádné trestní stíhání, a poukázal na to, že sama žalobkyně a) nevyjádřila v případě návratu do země žádné konkrétní obavy související s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K jejím dřívějším potížím ve vlasti, tedy jí tvrzeným výhrůžkám ze strany neznámých, ruský hovořících mužů, kteří se jí údajně dotazovali na jejího otce a pod pohrůžkou, že ublíží jejím dětem, po ní požadovali vyfotit blíže neurčený průmyslový objekt a zastávku, žalovaný poukázal na to, že po celou dobu uváděných potíží žalobkyně a) nebyla ze strany uvedených osob vystavena žádnému jednání, které by bylo možné označit za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v případě žalobců také posuzoval otázku, zda jim v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a na základě informací o zemi původu a zpravodajství ČTK dospěl k závěru, že v zemi původu žalobců neprobíhá takový konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobkyni a) a jejím nezletilým dětem za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Soud se nejprve zabýval ve smyslu § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. tím, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*

Dle § 71 odst. 1 s.ř.s. *musí žaloba obsahovat mimo jiné a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci; c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá; d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné; e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést; f) návrh výroku rozsudku.*

Dle § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby.*

Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu *žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.*

Správní soudnictví se opírá mimo jiné o dvě základní zásady, a to zásadu dispoziční a zásadu koncentrace řízení. První z nich předurčuje nejen způsob zahájení řízení, ale také to, kdo vymezuje předmět řízení a kdo je tímto předmětem řízení oprávněn nakládat. V soudním přezkumu správního rozhodnutí je takovým subjektem žalobce. V dispozici žalobce je především rozsah vlastního přezkumu ve smyslu výroků rozhodnutí, které napadá, a žalobních bodů, tedy důvodů, ze kterých výroky napadá (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Podstatou zásady koncentrace řízení je obecné vymezení určitého časového úseku či fáze řízení pro provedení

určitých procesních úkonů. V případě, že účastník učiní takové úkony později, nelze k nim již přihlídnout. Zásada koncentrace se v řízení o žalobě projevuje tak, že je stanovena lhůta, dokdy nejpozději musí žaloba obsahovat alespoň jeden žalobní bod. Nesplnění této lhůty je pak spojeno s negativními dopady pro žalobce, neboť původně odstranitelná vada žaloby spočívající v absenci žalobních bodů se marným uplynutím lhůty stává vadou neodstranitelnou, přičemž tato skutečnost ve spojení s dispoziční zásadou způsobuje překážku bránící věcnému projednání žaloby soudem.

Má-li být tedy žaloba věcně projednatelná, musí především obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. c, d) s.ř.s.]. Obsahovým vymezením žalobních bodů se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, přičemž své závěry shrnul do následujících právních vět: I. „*Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.*“ II. „*Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ III. „*Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“

Žalobci k důvodům žaloby nejprve uvedli pouze to, že byli zkráceni na svých právech ve správním řízení, přičemž „*správní orgán svým rozhodnutím porušil následující zákonná ustanovení (žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.): § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, § 36 a § 39, § 50 odst. 2 až 4, jelikož žalovaný jako správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí žalovaného nelze považovat za přesvědčivé, § 52, když nebyly provedeny všechny důkazy, které byly potřeba ke zjištění stavu věci a § 68 odst. 3, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí, jeho odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.* Žaloba měla být doplněna za pomoci právního zástupce.

Ze shora citovaného je zřejmé, že žalobní námitky žalobců spočívaly pouze v tom, že označili zákonná ustanovení, která podle jejich názoru žalovaný porušil, přičemž popis skutkového děje, ze kterého porušení předmětného ustanovení dovozovali, omezili pouze na

negaci textu ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 36 ve spojení s § 39, § 50 odst. 2 až 4, § 52, 68 odst. 3 správního řádu ve vztahu k žalovanému. Žádné konkrétní skutkové výhrady vůči postupu žalovaného, které by byly dány do souvislosti s ustanoveními zákona v žalobě zmíněnými, žalobci neuvedli, a ani neuvedli, na základě čeho se domnívají, že došlo k porušení jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Dle názoru zdejšího soudu nebylo možné žalobní tvrzení považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Žalobci podaná žaloba dle názoru soudu tedy neobsahovala zákonem stanovené náležitosti, neboť v ní chybělo zejména uvedení žalobních bodů. Jak již bylo uvedeno shora, absence žalobních bodů je v zásadě vadou odstranitelnou. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej však doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu). Proto soud vyzval žalobkyni a) k jejich doplnění, a to usnesením ze dne 2.11.2015, č.j. 60 Az 20/2014-45, aby ve lhůtě 4 dnů ode dne doručení tohoto usnesení odstranila shora uvedené vady žaloby. Žalobcům b) a c) soud ustanovil právního zástupce a také je vyzval k doplnění žaloby, a to usnesením ze dne 2.11.2015, č.j. 60Az 20/2014-42. Žalobci b) a c) žalobu doplnili a odstranili její vady shora uvedeným podáním ze dne 10.11.2015. Žalobkyně a) však ve stanovené lhůtě vady žaloby neodstranila.

Věcně projednatelná žaloba je jednou z podmínek řízení. V dané věci, jak bylo popsáno shora, nebyla vada žaloby žalobkyně a) spočívající v absenci žalobních bodů i přes výzvu soudu odstraněna, a tento nedostatek se tudíž stal neodstranitelným. Tyto důvody brání soudu v přezkumném řízení založeném na dispoziční zásadě, a proto soud podanou žalobu žalobkyně a) odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (výrok I.).

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.,** soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobci b) a c) i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu neshledal důvodnou.

K námitkám žalobců b) a c), že jim měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, neboť jejich matka, žalobkyně a), v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany sdělila žalovanému konkrétní důvody, které ji vedly k rozhodnutí opustit s nezletilými dětmi rodnou Ukrajinu, tedy uvedla, že se důvodně obávala o jejich bezpečnost, zdraví a život, soud uvádí, že smyslem práva azylu, jakož i doplňkové ochrany, není poskytnout žadateli ochranu před čímkoliv. Důvody pro poskytnutí azylu nebo doplňkové ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu případných porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak vnitrostátním kontextu uznávána. (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2008, č.j. 9 Azs 14/2008-57). Udělení mezinárodní ochrany je tak pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. V projednávané věci je nepochybné, že právní postavení nezletilých žalobců b) a c), jakožto žadatelů o azyl, je v daném případě do jisté míry závislé

na právním postavení jejich matky žalobkyně a). Současně je však jejich azylové příběhy nutno posuzovat samostatně, neboť rozhodování ve věcech azylových je přísně individualizováno a je nezbytné odlišovat míru, v jaké dochází k porušování základních lidských práv u každé jednotlivé osoby zvláště (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2012, č.j. 1 Azs 8/2012-23). Žalobkyně a) v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že není a nebyla nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace. Žalobkyně a) tak neuvedla skutečnosti, pro které by jí mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) azylového zákona. Soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že v případě nezletilých žalobců b) a c) nelze s ohledem na jejich věk o uplatňování politických práv a svobod objektivně ani uvažovat. S ohledem na shora uvedené se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě žalobců udělení politického azylu podle § 12 písm. a) nepřichází do úvahy.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Azs 36/2008 –119, vyplývá, že: „pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 10 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).

Po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí dospěl soud k názoru, že v daném případě nebyly všechny výše uvedené podmínky naplněny, a úvaha žalovaného je proto v tomto bodě správná.

Žalobkyně a) konstatovala, že svoji zemi opustila, neboť jí bylo vyhrožováno neznámými rusky hovořícími muži, kteří se nejprve dotazovali na jejího otce a poté po ní požadovali, aby nafotila blíže nespecifikované průmyslové objekty, kdy jí současně vyhrožovali, že pokud tak neučiní, ublíží jejím dětem. Původcem pronásledování podle § 2 odst. 9 věty druhé zákona o azylu může být i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „MZV“) ze dne 1.8.2014, čj. 110105/2014-LPTP existuje na Ukrajině možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušování práv a svobod a také existuje pro tuto činnost opora v zákoně. Žalobkyně a) sice uvedla, že se dostavila na policejní oddělení, kde nechtěli přijmout její oznámení a pouze se pousmáli, nicméně ze shora uvedené informace MZV dále vyplývá, že proti postupu složek lze na Ukrajině podat u prokuratury, popřípadě u útvaru vnitřní kontroly policejního okrsku stížnost. Žalobkyně a) dále uvedla, že šla na policejní oddělení pouze jednou, a když obdržela od policie dopis,

neotevřela jej, ale odcestovala z vlasti. Dle názoru soudu žalobkyně a) nevyužila všechny možnosti, které jí právní systém v zemi jejího původu nabízí k ochraně svých práv a zájmů. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, že je zcela neopodstatněná obava žalobkyně a), že by na ni chtěla policie „udělat podraz“, neboť v době zostřených vztahů mezi Ruskou federací a Ukrajinou, kdy ukrajinská strana brojí proti ruské agresi a snaží se před touto agresí intenzivně bránit a činit i řadu bezpečnostních opatření, si lze jen stěží představit, že by žalobkyni a) v její situaci neposkytli náležitou ochranu a místo toho by ona sama měla se státními orgány problémy.

Žalobkyně a) za důvod neochoty vrátit se do své vlasti dále uvedla i zhoršenou bezpečnostní situaci. Soud uvádí, že konflikt, který v současné době na Ukrajině probíhá, je izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Jak správně konstatoval žalovaný, zhoršená bezpečnostní situace na Ukrajině se týká pouze Doněcké a Luhanské oblasti, jedná se tak o 2 oblasti z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, a naopak se nejedná o oblasti, kde žalobkyně a) a její nezletilé děti v současnosti pobývají. Což potvrzuje i Informace MZV ze dne 16.4.2014, č.j. 98524/2014-LPTP, kde je uvedeno, že z bezpečnostního hlediska je situace na západě a ve středu země, včetně hlavního města Kyjeva, klidná. Samotná existence ozbrojeného konfliktu ještě nezakládá právo na přiznání mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Na situaci, kdy hrozí cizinci v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, pamatuje ustanovení § 14a zákona o azylu, a to možností udělení doplňkové ochrany.

Soud nepřisvědčil tvrzení žalobců b) a c), že nesouhlasí s konstatováním žalovaného, že sdělení žalobkyně a) jsou z určitého hlediska nevěrohodná. Ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z pohovoru ze dne 24.6.2014 a z doplňujícího pohovoru ze dne 6.10.2014 je zřejmé, že se žalobkyně a) rozchází v tvrzení o styku se svým otcem. Nejprve uvedla, že se setkala se svým otcem před 1,5 až 2 lety, a v následném pohovoru konstatovala, že svého otce naposledy viděla, když jí bylo 10 let. Další tvrzení žalobkyně, že opustila svou vlast z důvodné obavy o bezpečí a život svých dětí, neboť jí bylo vyhrožováno ze strany jí neznámých ruský hovořících mužů, kteří se nejprve vyptávali na jejího otce, a poté jimi byla nucena fotit blíže nespecifikované průmyslové objekty, se jeví z hlediska nemožnosti ze strany žalobkyně a) cokoliv konkretizovat, např. jaké objekty měla fotit, na jaké zastávce se s nimi měla sejít, jako tvrzení vágní, která vzbuzují dojem, jak uvedl žalovaný, jisté nevěrohodnosti. Nicméně žalovaný i přes to, že shledal výpovědi žalobkyně a) za do určité míry nevěrohodné, posuzoval jí uvedená tvrzení jako pravdivá a zkoumal, zda je možné žalobkyni a), žalobci b) a žalobkyni c) udělit mezinárodní či doplňkovou ochranu nebo humanitární azyl.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobců b) a c), že jim měl být udělen podle § 14 zákona o azylu tzv. humanitární azyl, neboť žalobkyně a) do České republiky přicestovala se dvěma nezletilými dětmi v poměrně nízkém věku. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobkyni a) uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska zmíněného ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či

závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil.

Žalovaný v případě žalobců nezjistil žádný důvod, který by odůvodňoval udělení humanitárního azylu, když se při hodnocení, zda existují v případě žalobců důvody, jež by byly podřaditelné pod neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, zabýval zejména rodinnou a sociální, ekonomickou situací žalobců, a přihlédl i k věku žalobců b) a c). Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně a) má rovněž příbuzenské zázemí na Ukrajině, kde žije její bratr a babička, která ji v době, kdy byla na mateřské dovolené, finančně podporovala a na Ukrajině žije i otec nezletilých dětí, který je i přes odluku od jejich matky finančně podporoval. Žalobkyně je za pomoci otce dětí a širší rodiny schopná se o sebe i své děti postarat. Úvaha žalovaného založená na zmíněných skutečnostech nijak nevybočila ze zákonem stanovených limitů zákazu libovůle a soud shledal odůvodnění žalovaného o důvodech neudělení azylu z humanitárních důvodů za dostatečné a přesvědčivé.

Neopodstatněnou shledal soud i námitku žalobců b) a c), že splňují rovněž podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a.

Doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2008 č.j. 5Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na otázku, zda žalobcům hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při posouzení existence důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobkyně a) a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, který došel k závěru, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobci vážná újma nehrozí. Žalobkyně a) neuvedla a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobcům hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. V případě žalobkyně a) se jedná o osobu, která nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země, a proti které nebylo a ani v současnosti není vedeno žádné trestní stíhání. Sama žalobkyně a) také nevyjádřila v případě svého návratu do země svého původu žádné konkrétní obavy s § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu přímo související. Žalobkyně a) a její nezletilé děti nebyly vystaveny žádnému jednání, které by bylo možné označit za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b), a to i ve chvíli, kdy žalobkyně a) byla podle svého tvrzení vystavena výhrůžkám ze strany jí neznámých, ruský hovořících

mužů. Soud dále poukazuje na to, že podle informace MZV ze dne 29.5.2014, č.j. 98525/2014-LPTP, která je součástí správního spisu, ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a zastupitelský úřad v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů.

Žalobkyně a) v průběhu správního řízení sdělila, že se odmítá vrátit do země svého původu s ohledem na hrozbu vypuknutí válečného konfliktu. Nejvyšší správní soud dovodil, že situaci na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 264/2014). Soud se proto ztotožňuje s žalovaným v tom, že v zemi původu žalobců neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni a) a k jejím nezletilým dětem za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud dospěl k závěru, že žalobkyni a), jakožto i žalobcům b) a c) v případě návratu do země svého původu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2.

V dalších námitkách označují žalobci b) a c) rozhodnutí žalovaného za nezákonné, které bylo učiněno v rozporu s právními předpisy, a to se správním řádem, konkrétně s § 2 odst. 1, § 3, § 36 ve spojení s § 39, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3. Tyto námitky však žalobci blíže nekonkretizují, pouze negativně vymezují jejich porušení. Vzhledem k obecnosti argumentace žalobců b) a c), soud může uvést toliko to, že podle jeho názoru byl postup správního orgánu v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí pak neshledal nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními. V souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004, soud přezkoumal postup správních orgánů obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v jejich postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve vztahu k žalobkyni a) tak, že podle § 60 odst. 3 žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Ve vztahu k žalobcům b) a c) bylo o náhradě nákladů řízení rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Žalobcům b) a c) byl pro řízení o žalobě soudem ustanoven zástupce, a to advokát JUDr. Miroslav Mlčák; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s.ř.s.), proto mu byla přiznána odměna za zastupování za 3 společné úkony právní služby á 4.960,-Kč (*porada včetně převzetí a přípravy zastoupení,*

doplnění žaloby, replika) - a 6 režijních paušálů á 300,-Kč, celkem tedy 1.800,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tarif*), v platném znění a částku 3.502,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 20.182,- Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi (*výrok IV. rozsudku*) z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. ledna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková